ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Růženou Kučerovou v právní věci

žalobce: R. M., nar. xxx, xxx, xxx xxx,
zastoupen: Mgr. Tomáš Nachtigal, advokát, Pravdova 1077, 342 01 Sušice,
proti
žalovanému: Interhotel Olympik, a.s., IČ 45272271, Sokolovská 615/138, Praha 8,
zastoupen: JUDr. Martin Uzsák, LL.M., advokát, Václavská 316/12, Praha 2,

o zaplacení 200. 000 Kč s příslušenstvím,

takto:

I. Žaloba na úhradu částky 200.000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z částky 200.000 Kč od 25.8.2016 do zaplacení, se zamítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému k rukám právního zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 34.122 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou se žalobce domáhal práva na zadostiučinění v částce 200.000 Kč s příslušenstvím za porušení základních práv společníka. Dle žalobního tvrzení je žalobce akcionářem žalovaného. Dne 4.4.2005 se konala valná hromada žalovaného, která pod bodem 7 pořadu jednání rozhodla o přeměně podoby akcií žalovaného ze zaknihované podoby na podobu listinnou. Žalobce podal u zdejšího soudu pod sp. zn. 4 Cm 80/2005 návrh na vyslovení neplatnosti výše citovaného usnesení valné hromady. Předmětné soudní řízení trvalo více než 10 let, a dne 18.4.2016 vydal Vrchní soud v Praze usnesení č.j. 14 Cmo 139/2011-510, jímž rozhodl tak, že neplatnost usnesení valné hromady společnosti žalované ze dne 4.4.2015, jímž bylo rozhodnuto pod bodem 7 pořadu jednání o přeměně podoby akcií ze zaknihované podoby na listinou se nevyslovuje, a za

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Horáková.

druhé společnosti Interhotel Olympic a.s. se nepřiznává náhrada nákladů řízení před soudem prvního stupně, i odvolacího a dovolacího soudu.

Žalobce dle ustanovení § 131 odst. 4 obchodního zákoníku požaduje zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu, která vznikla porušením základních práv společníka. Ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 4 Cm 80/2005, a následně 4 Cm 63/2008, vyplývá, že návrh na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady, konané dne 4.4.2005, bylo po právu, předmětným usnesení valné hromady byl obejit zákon, a to konkrétně ustanovení § 186a) odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., žalovaný se protiprávním postupem vyhnul povinnosti učinit vůči žalobci a ostatním akcionářům, kteří pro zrušení veřejné obchodovatelnosti akcií nehlasovali, veřejný návrh smlouvy na odkup jejích akcií. Vrchní soud v Praze ovšem nevyslovil neplatnost valné hromady vzhledem k tomu, že vyslovením neplatnosti by došlo k podstatnému zásahu do práv, získaných v dobré víře třetími osobami (§ 131 odst. 3 písm. b) obchodního zákoníku).

Žalobci vznikla újma, spočívající v tom, že nemůže prodat svoje akcie za tržní cenu, nýbrž je plně závislý na cenovém diktátu případného kupujícího. Žalovaná společnosti protiprávně zasáhla do práva žalobce, spojeného s vlastnictvím veřejně obchodovatelných akcií, resp. do práva s těmito akciemi nakládat zákonem předvídatelným a garantovaným způsobem. Vyřazením akcií z obchodování na veřejném trhu se dramaticky snížila likvidita akcií, i jejich reálně dosažitelná cena, a je vůbec podstatně omezena možnost výstupu akcionáře ze společnosti.

Žalobce pociťuje újmu, kdy ve snaze o nápravu věci osobně věnoval značný čas, a jeho obrana mu přinášela další nemalé strasti, nejistoty, a nepohodu (např. rozhořčení nad postupy a podáním společnosti, zklamání z průběžných rozhodnutí soudu, nejistota výsledku, nutnost se věcí zabývat a k věci se opakovaně vracet, nutnost účastnit se schůzek s advokátem a spolupracovat při tvorbě podání, rozhořčení nad celkovým výsledkem věci), kdy předmětné řízení trvalo více jak 13 let. Žalobci nebyla kompenzována ani část vynaložených finančních prostředků, týkající se vedení předmětného řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu, namítl, že usnesení valné hromady společnosti ze dne 4.4.2005, jímž došlo ke změně podoby akcií, bylo dovoleným a zákonným předvídaným postupem. Cílem bylo snížení nákladů společnosti a v důsledku také zvýšení hodnoty akcií všech akcionářů společnosti. K naplnění tohoto cíle došlo. Žalobce byl jediným z 11 tisíc akcionářů společnosti, který usnesení o změně podoby akcií žalované společnosti napadl. Žalovaný napadením usnesení valné hromady sledoval vlastní cíl, odlišný od zájmů společnosti, tímto cílem bylo vytvoření pozice pro prodej akcií za cenu zcela neúměrné hodnotě akcií.

Žalobce v žalobě neuvedl žádné základní právo akcionáře, které by mělo být porušeno. Žalobce zůstal po celou dobu svého akcionářského poměru k žalované společnost pasivní, nikdy se nepodílel prací pro společnost, a nikdy se neúčastnil valné hromady.

Žalobce se v žalobě zmiňuje o majetkové újmě, to je škodě, s tím, že akcie po vyloučení z veřejného trhu zcela pozbyly svou likviditu, čímž žalobce pozbyl možnost je kdykoliv prodat za tržní cenu. Pokud se žalobce domáhal určení nemajetkové újmy, uvádí tvrzení obecných a neurčitých skutečností, ze kterých nelze dovodit, že mu majetková újma skutečně vznikla, ani výši údajně vzniklé nemajetkové újmy.

Z usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 Cmo 139/2011-510 z 18.4.2016 bylo zjištěno, že ve věci navrhovatele R.a M. o neplatnost usnesení valné hromady, bylo rozhodnuto tak, že neplatnost usnesení valné hromady společnosti Interhotel Olympic a.s. ze dne 4.4.2005, jímž bylo

rozhodnuto pod bodem 7 pořadu jednání o přeměně podoby akcií ze zaknihované podoby na listinnou, se nevyslovuje. V odůvodnění odvolací soud uvedl, že rozhodnutí předmětné valné hromady o změně podoby akcií a s tím související změny je ve smyslu § 131 odst. 1 obchodního zákoníku neplatné pro obcházení zákona, konkrétně ustanovení § 186a) odst. 1 obchodního zákona. Odvolací soud shledal důvod dle ustanovení § 131 odst. 3 písm. d) obchodního zákona, pro který neplatnost předmětného ustanovení valné hromady nevyslovil, kdy s ohledem na uplynulou dobu již nelze navracet stav zpět do stavu v době rozhodování předmětné valné hromady, takovýmto rozhodnutím by byli akcionáři již držící nové listinné akcie na jméno dotčeni.

Z usnesení Nejvyššího soudu ČR 29 Cdo 4138/2016-543 ze dne 15.2.2018 bylo zjištěno, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 18.4.2016 č. j. 14Cmo 139/2011-510 se ve druhém výroku o náhradě nákladů řízení ruší, a věc se vrací k odvolacímu řízení k dalšímu řízení. Ve zbývajícím rozsahu se odvolání odmítá. V odůvodnění Nejvyšší soud ČR uvedl, že dovolání v rozsahu, v němž směřovalo proti výroku usnesení odvolacího soudu ve věci samé, odmítl jako nepřípustné. Nejvyšší soud zrušil usnesení soudu ve výroku o nákladech řízení s tím, že z obsahu spisu se nepodávají žádné okolnosti, pro které by bylo namístě aplikovat § 150 o.s.ř., při rozhodování o nákladech řízení je nutné vycházet z toho, že navrhovatel byl ve věci plně úspěšný.

Z dopisu právního zástupce žalobce ze dne 5.8.2016, adresovaného žalovanému, bylo zjištěno, že žalobce požadoval zadostiučinění v částce 200.000 Kč s datem splatnosti 15.8.2016.

Z dopisu žalovaného bez data bylo zjištěno, že žalovaný navrhl úhradu částky 100.000 Kč v souvislosti s uzavřením dohody o narovnání.

Z dopisu zástupce žalobce ze dne 16.8.2016 bylo zjištěno, že žalobce uvedl, že na úhradě částky 200.000 Kč nejpozději do 24.8.2016, jako zadostiučinění, trvá.

Z emailové korespondence mezi právním zástupcem žalobce Mgr. Tomášem Nachtigalem a právním zástupcem žalovaného JUDr. Martinem Uszákem LL.M. v prosinci 2016 a září 2016, bylo zjištěno, že žalobce požadoval v rámci narovnání úhradu částky 297.000 Kč, a odkup akcií 524 kusů za 963 Kč za akcii. Žalovaný setrvával na svém návrhu o úhradě 100.000 Kč. K mimosoudní dohodě mezi účastníky nedošlo.

Z výpisu z rejstříku zdejšího soudu 4 Cm 63/2008 bylo zjištěno, že předmětem bylo vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady ze dne 4.4.2005, v rejstříku bylo celkem 194 položek. 11.4.2018 byl odeslán spis Vrchnímu soudu v Praze po doručení usnesení NS ČR. Právní moc usnesení Vrchního soudu v Praze 14 Cmo 139/2011-510 byla vyznačena 25.5.2016.

Soud neprovedl důkaz spisem zdejšího soudu 4 Cm 80/2005 a následně 4 Cm 63/2008 vzhledem k tomu, že tento důkaz považoval za nadbytečný s tím, že vycházel z rejstříku předmětného spisu a jednotlivých položek, vedených v tomto rejstříku.

Na základě výše uvedených tvrzení a zjištěných skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Žalobce se domáhal zadostiučinění v částce 200.000 Kč s úroky z prodlení za porušení základních práv společníka dle ustanovení § 131 odst. 4 obchodního zákoníku. Soud shledal porušení právní povinnosti ze strany žalovaného tak, jak jej předpokládá § 131 odst. 4 obchodního zákoníku, spočívající v přijetí neplatného usnesení valné hromady v bodu 7, konané dne 4.4.2005. Soud dle ustanovení § 135 odst. 2 o.s.ř. vychází z usnesení Vrchního soudu v Praze 14 Cmo 139/2011-510 ze dne 18.4.2016. Soud neshledal nárok na zadostiučinění důvodný vzhledem k tomu, že neshledal vznik nemajetkové újmy, která by žalobci vznikla porušením

základních práv akcionáře. Pokud žalobce požadoval zadostiučinění za snížení nebo ztrátu likvidity akcií z držení žalobce jako akcionáře poté, co tyto akcie již nebyly obchodované na veřejném trhu, nejedná se o újmu nehmotnou, ale o újmu hmotnou, která se neodškodňuje úhradou peněžitého zadostiučinění. Peněžité zadostiučinění lze poskytnou pouze za nemateriální újmu. Žalobce ve svém žalobním tvrzení tvrdil i nemateriální újmu, která spočívala v nejistotě a strastech, které musel postupovat v souvislosti se soudním řízením, vedeném pod sp. zn. u zdejšího soudu 4 Cm 80/2015 a 4 Cm 63/2008. Žalobce tyto strasti shledával v souvislosti s postupy a podáním společnosti, zklamání z průběžných rozhodnutí soudu, nejistoty výsledků, nutnost se věcí zabývat a k věci se opakovaně vracet, a v nákladech, které musel v souvislosti s vedením předmětného soudního sporu vynaložit. Soud takto definovanou újmu nepovažuje za újmu na základních právech akcionáře, za něj je nutné považovat právo účasti na valné hromadě, právo hlasovat na valné hromadě, uplatňovat návrhy, protesty na valné hromadě, právo vynutit si za podmínek stanovených zákonem svolání valné hromady, zařazení určité záležitosti na pořad valné hromady, atd.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal vznik nemajetkové újmy žalobce v příčinné souvislosti s porušení základních práv společníka (akcionáře), žalobě na poskytnutí zadostiučinění s příslušenstvím nevyhověl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. Náklady řízení žalovaného činila náhrada nákladů právního zastoupení za 3 úkony po 9.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření žalovaného z 31.8.2016 a 17.8.2017 – 1 úkon, účast na jednání konaném dne 28.8.2018), 3x 300 Kč paušál, DPH 5.922 Kč. Úkony návrh na složení jistoty z 23.9.2016 a vyjádření ze dne 23.9.2016 nepovažuje soud za úkony dle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozhodnutím splněna dobrovolně, může oprávněný požádat o výkon rozhodnutí u obecného soudu povinného.

Praha 28. srpna 2018

JUDr. Růžena Kučerová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Horáková.